

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

No ens ho vollem pas creure; però, tant va refermar-ho el company que ens parlava, sense dissimular el seu desig vehement de què li féssim cas, que nosaltres, ingenus al fi i al cap, havíem d'inclinar-nos a la voluntat del qui ens suggestionava. Encara sentim l'efecte de les martel·lades. Que voleu dir —preguntava el company enfurismat— que és permisible que hi hagi un individu, o el que és pitjor, molts individus, que actuïn descaradament com a veritables agitadors, en contra de la causa antifeixista, en un cafè públic i en circumstàncies de guerra? I no us penseu —afegia— que les propagandes derrotistes es produeixin per casualitat, sinó que es fan tots els dies i a totes hores, amb una «constància» reveladora d'una mentalitat d'intel·lectuals porcinaires i que posa de manifest el poc agraïment, d'uns farts malavinguts, a la tolerància del nostre règim. No se'ns amaga que aquesta insolència covarda —segons expressió del nostre comunicant, converteix un local d'esbarjament, una «constància» sense cap mena de política, en un centre de carlisme militant—, no la poden compartir un gran nombre de clients, com tampoc certa entitat popular que podria creure's assenyada, perquè tant aquelles com aquesta es mantenen discretament al marge de l'acció derrotista i, per tant, no podem pas culpar-les de tenir-hi responsabilitat, ja que no han fet altra cosa que seguir freqüentant un lloc del qual una riuada d'aigües tèrboles els en voldria llençar. En tot cas, qui ha d'acabar amb la infecció del local, és el bon sentit en l'aplicació de les lleis de defensa de la República. De casos semblants, possiblement en descobriríem d'altres. N'hi ha prou amb assenyalar la malura, perquè, qui hagi de posar-hi remei, estigui segur de què el verí s'estén, i més s'estendrà encara mentre no es reprimeixin les provocacions que no tolerarien en la zona rebel.— ALFIL

LA SIGNIFICACIO DE LA BATALLA DEL BAIX ARAGO

La desesperada contraofensiva a què s'ha lliurat l'enemic en el front de Llevant, no ha debilitat poc ni molt el coratge dels herois combatents de l'Exèrcit Popular. L'un rera l'altre, han fracassat els duríssims contraatacs de les forces feixistes, que topen, a cada nou intent de recuperació de la ciutat de Terol, amb la resistència dels qui l'alliberaren en les brillants jornades de desembre.

No es volgué convèncer l'enemic, de què l'admirable gesta que reintegrà a la República la capital del Baix Aragó fos el fruit de la formació del nostre potent Exèrcit regular, l'alt valor del qual tant s'ha demostrat en el curs de les recents batalles i així s'ha reconegut pels tècnics de la premsa estrangera. Era massa fort el cop que s'inflingí a l'orgull feixista. I per això, emmenats per un estat d'irritació, ja sense control de si mateixos, el comandament facciós i els generals traïdors, concentren forces i material, en proporcions fantàstiques, i donen la consigna de què s'ha d'avançar, costi el que costi, fins a recuperar la plaça de Terol.

Ha estat per aquest orgull, per un inflor més pujat que el seu veritable prestigi, que els servidors del feixisme internacional han arriscat tot el seu poder en la gran batalla del Baix Aragó. Res hi han pogut els enormes elements de què disposen les forces faccioses; els nostres soldats, amb una voluntat ferma i amb un esperit magnífic —dots completament desconeguts en les fileres franquistes—, han oposat a l'enemic un mur infranquejable, i Terol aguanta i aguantarà, serà el segon Madrid, on s'estavellaran Franco, els seus mercenaris i els seus poderosos aliats.

Potser amb raó els facciosos podran dir que conserven la ciutat i els camps turolencs. Tanta sang hi hauran vessat i tants cossos hi rebran sepultura, que bé es podrà assenyalar com a tomba dels amors del traïdor Franco i de totes les il·lusions feixistes, per la desfeta que ja no poden evitar les tropes mercenàries. Es visible que Terol no els abandona; s'hi quedaran, i amb tot el repòs!